

KOPRIVA NIKOLETT

AZ ÉLET ISKOLÁJÁBÓL

Kavalkád... Színes golyók kavalkádja... Ott feküdni köztük, beléjük olvadva, eggyé válva velük – felemelő érzés. Mindegyik visszamosolyog reánk, a nap süt, és mi boldogok vagyunk... Mi is a színek egyike leszünk... Hol az egyik, hol a másik.

Egyik nap Tim feldúltan jött haza. Köszönés nélkül zárkózott be szobájába. Nem szokott ilyesmit csinálni, sőt, mosolygós fiú, szeretett olyan szövegekkel előjönni, amilyenektől az embernek nyomban jókedve támad. Nagyon pozitív a maga 14 évével, ért az emberek nyelvén, a mosoly nyelvén...

Odamentem az ajtójához, és bekopogtam. Hallottam, amint elsírja magát...

– Tim, nyisd ki azonnal, mi történt veled?

– Hagyj most! - mondta félig felemelt hangon, könnyek közt.

– Nem hagylak! C. keresett, hallod? Azt kérdezte, mi újság. Itt hagyott neked egy doboz süteményt!

– Nem érdekel! Hagyjon békén! – sírta.

A következő percben meglöktem az ajtót, és az abban a pillanatban kinyílt. Ott álltam Tim szobájának küszöbén. Valószínű rosszul zárta be az ajtót, vagy nem tudom, de bent voltam. A fiú kicsit meglepve, sírástól eltorzult arccal nézett rám. Majd újból a földre szegezte tekintetét, és hagyta, hogy előtörjenek belőle a könnyek. Leültem mellé.

– Tim, mi a baj? Elárulnád végre? Nem akarlak így látni téged...

Erre még hangosabban zokogott.

– Hemperegtem egy adag koromfekete golyóban – bőgte. – Rettenetes volt, eggyé váltam velük! L. a hibás! Csakis ő! Szeretem! Utálok szeretni, de már késő. Tudtam, hogy meg fog sebezni.

– Mit csinált? Hogyan sebzett meg?

– Harmadik napja felém se néz, semmibe vesz. Pedig azt hittem, ebből lesz valami! Ő is jól érezte magát velem! Láttam és éreztem, tényleg. De most minden szétesett. Miért kell minden nap látnom? Miért?! – zokogta keservesen.

Tudtam, mit érez. Legszívesebben felkötötte volna magát egy fára. Vagy kiugrott volna egy kocsni elé. A fekete golyók kízóak. A legveszedelmesebbek. Elnyomnak, és magukba kényszerítenek, aztán már csak azt érezzük, hogy teljesen fölénk kerekednek, és hatalmat gyakorolnak felettünk. Én már többször is hemperegtem a fekete golyókban. Volt, hogy heteken keresztül. A legrémesebb az egészben talán az, hogy mindig van valaki, aki rátesz még

egy lapáttal, és akkor még mélyebbre süllyedünk bennük. Az egyik ocsmányan vigyorog, a másik szánakozva szemlél, a harmadik – Isten tudja, mit csinál, sír felettünk vagy elkezd hibáztatni. Egyesek csak bölcs szemekkel bámulnak, s arra készítetnek, álljunk talpra. Az ilyen golyók képesek kihúzni kicsit az elkeseredettségből, hogy legalább elgondolkodhassunk. Tekintetük azt sugallja, hogy nem éri meg... nézz magad köré végre, lehet, hogy itt köztünk is akad egy-két színes golyó, csupán el vannak rejtőzve! Ha pedig megtalálsz legalább egyet, az majd mutatja az utat a többi felé. Igen. Valami ilyesmit olvastam ki egy alkalommal az egyik fekete golyó szemeiből... Elkezdtem kutatni a színek után, s kis idő elteltével találtam hármat is: egy piros, egy sárga és egy zöld golyót... Ők pedig elvezettek a boldogsághoz.

Ránéztem kicsi Timre, és elmosolyodtam. Megsimogattam összeborzolt haját, s elmondtam neki egy mesét... Gondoltam, hátha ez a mese lehetne az egyik színes golyó a nagy feketeségben. Nyilván, nem a legvilágosabb, viszont egy sötétzöld golyóval felért volna. De nem, kicsi Tim tovább sírt. Az egyik legfájóbb dolog a világon, amikor szeretünk valakit, aki eleinte úgy mutatkozott, viszont szeret minket, aztán egy nap úgy kelünk fel, hogy azt érezzük, valami már nem a régi. Valami eltűnt, például a törődés a másik felől... Elkezdünk aggódni. Kétségbeesünk. Pedig csak egy mozdulatra lenne szükségünk, egy szoros ölelésre TŐLE, egy kézfogásra, valamire, ami jelezné a viszonzást. De nem jön semmi. Mi pedig zuhanunk, zuhanunk és azon kapjuk magunkat, hogy ott hempergünk egy halom fekete golyó közt. Eltarthat akármeddig, de általában tőlünk függ nagyrészt.

Tim szerette L.-t. Igaz, olykor neki is nehezebbre esett kimutatni, de nagyon szerette, s ideje nagy részét vele töltötte azelőtt. Gyerek volt még, ám a szíve óriási. Féltettem kicsit, mert én már tudom, milyen a csalódás. Aztán – pár hónapnyi szenvedés után Tim végre rátalált egy élénkpiros golyóra a nagy sötétségben. Ez a golyó egy szelíd, hófehér, tiszta mosolyban testesült meg. Egész véletlenül talált rá. Épp a parkban sétált, mikor meglelte egy fa tövében. És a Nap sütött... és kékllett a bárányfelhőkkel teli ég...

Tim pedig azóta színes golyókban hempereg, a szívárvány minden színében. Olykor már szinte eggyé válik velük, például mikor ináig hatol a boldogság. Én meg mosolyogva nézem őt, s azon gondolkodom, vajon tudja-e, hány ilyen fog még keresztülmenni? Vajon tisztában van-e azal, hogy olykor neki kell megteremtenie a színt a fekete golyók közt, mert ezáltal erősebbé válik... Viszont ez a jövő zenéje... talán...

Sárga-piros golyók...

Napsugár...

Öröm...